

Cafè per a pocs

Tinc un respecte considerable per la figura del senyor Duran Lleida, professional eminent en l'exercici d'aquesta dura activitat que és fer de polític a Espanya en nom de Catalunya. El meu respecte, però, és més aviat distant i de cap manera incondicional, entre altres coses perquè en la hipòtesi remota que jo hagués de triar entre Unió i Convergència, és evident que no seria la primera *"qui ferait l'objet de mon choix"*, com diu aquella cançó de Brassens. Per raons d'història passada, Unió Democràtica de Catalunya mereix tota la meua simpatia; per raons d'història present, la meua afinitat racional va sense dubte cap a Convergència. I la mateixa cosa hauria de dir dels dirigents màxims que les representen. En qualsevol cas el senyor Duran, ho torne a dir, és un professional amb tots els requisits i habilitats, navega molt hàbilment en les aigües traïdores de la política espanyola, i se suposa que, quan parla o escriu, sap perfectament què vol dir, amb quins fonaments i amb quin objecte. Per exemple en aquella "Carta a la militància" que publicà en el butlletí del seu partit el mes d'abril passat, i de la qual es va fer ressò una part de la premsa. Aquella carta on escrivia: "Davant de la incertesa que el govern de l'Estat ha projectat i de les escapades de Rajoy davant la premsa, en canvi, qui va parlar, com sempre i sense complexos ni embuts, és la presidenta de Madrid, Esperanza Aguirre. La 'líderesa', com és coneguda col·loquialment a Madrid, després de visitar el president Rajoy a la Moncloa, va quedar descansada amb unes declaracions que, si bé a mi no em sorprenen, sí que van sorprendre el propi president del govern amb el qual s'acabava d'entrevistar. Aguirre va dir que s'ha de revisar l'Estat autonòmic i va proposar el retorn de competències, o bé a favor de l'Estat o bé a favor d'institucions locals. En canvi, el sorprès Rajoy va despatxar la proposta de la presidenta de la Comunitat de Madrid amb una brevíssima declaració: 'ni em plantejo el debat autonòmic'". Una introducció una mica llarga i circumstantial, però necessària per allò que ve a continuació, que és

Joan Francesc Mira

la idea substancial de Duran: "Contra la posició de Rajoy, jo sí que estaria disposat a parlar de la necessitat de revisar l'Estat autonòmic. El problema és el com. I aquí és on, sens dubte, hi ha diferències amb Esperanza Aguirre. Si el PP i el

PSOE tinguessin sentit d'Estat i recuperessin l'esperit constituent, la situació econòmica actual requeriria com mai que tornéssim als orígens i que es deixés l'autonomia a Catalunya, Euskadi, Navarra i Galícia, més enllà d'un grau de descentralització eficaç per a la resta de regions de l'Estat. Però crec que lluny d'aquesta voluntat, el debat autonòmic el que comporta no és tant acabar amb el 'café para todos' sinó deixar-nos a tots sense cafè, que és molt diferent".

En la doctrina de Duran, per tant, el "sentit d'estat" –allò que, per desgràcia no tenen (!) el PSOE i el PP, però se suposa que ell sí— exigiria, posem per cas, la liquidació del País Valencià en tant que comunitat autònoma, i la seua reducció a un incert grau de descentralització. Gràcies pel detall, que no sabem en què es fonamenta, ja que Navarra sí però el País Valencià no. Deu ser que el Regne de Navarra era històric i el de València no. O qui sap si Navarra tampoc, ja que el mateix senyor Duran, el dia 7 de juliol, afirmà públicament amb contundència que allò "lògic" seria configurar un estat espanyol amb autonomia per a "les tres comunitats històriques" de Catalunya, País Basc i Galícia, i "amb un grau de descentralització notable per a la resta". Ara Navarra ja no deu ser històrica... "Comunitat històrica" és una convenció circumstantial, precisament no gens històrica (haver aprovat un Estatut d'Autonomia en temps de la República, encara que pels pèls, com a Galícia), i resulta poc decent que una persona de seny utilitze aquest concepte sense substància com a fonament doctrinal per a negar al País Valencià el dret a una autonomia política plena, és a dir, el dret a una tassa de cafè, i no a una tasetta de malta aigualida. Si això pensa i afirma un dels representants més visibles dels nostres amics, no cal que ens preocupem dels enemics.

"Comunitat històrica" és una convenció circumstantial, precisament no gens històrica i resulta poc decent que una persona de seny utilitze aquest concepte sense substància com a fonament doctrinal per a negar al País Valencià el dret a una autonomia política plena, és a dir, el dret a una tassa de cafè, i no a una tasetta de malta aigualida.